

L'ESPERÓ SUD DE L'ALT DE JUCLAR (2.588 m)

L'escalada de l'esperó es veu coronada per la cresta fins al cim de l'Alt de Juclar. Al fons, la vall d'Incles.

Si us agraden els itineraris desconeguts, el granit d'alta muntanya, els marcs paisatgístics oberts, les excursions d'aproximació, els itineraris molt poc equipats, les crestes aèries, els esperons i el sol, llavors continueu en la lectura d'aquestes paraules. Si us agraden els itineraris coneguts, no us complau el granit de l'alta muntanya i tan sols us van les aproximacions-passeig i les vies plenes de la brillantor de les "xapes" de parabolts; si teniu respecte a les crestes aèries, als esperons retallats, llavors... no aneu a l'esperó S de l'Alt de Juclar.

Andorra. Una de les seves valls. Rep com a nom "Incles". Una de les poques valls obertes d'aquest petit país pirinenc. A la part baixa trobarem bordes i conreus. El paisatge té pinzellades més pròpies d'indrets llunyans com el màgic Lescún: les teulades disperses, els conreus segats, l'herba alta i olorosa, els camperols amb l'esquena corbada de tants anys de fatiga... Al final de la carretera, un poble que no arriba a ser-ho, un càmping i l'inici de 2

valls secundàries. La de la dreta és la que ens interessa. Al principi l'esperó no es veu, ni tan sols s'intueix. A la part alta una grata sorpresa: els estanys de Juclar i el seu refugi lliure. Bona construcció amb l'interior sempre fred, fins i tot a l'estiu. Poc més amunt ja veiem l'esperó. Retallant-se, senyorejant-se: com ha de ser l'esperó! Quan traiem els friends i tascons de la motxilla, sembla que tinguin vida pròpia. Volen complir la seva missió. La roca llaurada de fissures convida tal com si el metall olorés l'espai mineral amb el qual aviat formarà una efímera comunitat.

L'escalada s'inicia pel marge esquerre de l'esperó estricte. Caldrà pujar uns metres pel corredor S fins a situar-nos dalt d'unes llastres inclinades. La 1a reunió es fa en una plataforma situada en un nínxol. Se surt a la dreta en flanqueig tot creuant un parell de diedres i entrem a la via. Que la intuïció us acompanyi!

1a ascensió: C. Tomás i J. Prat, el 1980.

Dificultat: D +. Màxim V+ (Vº/Ao)

Desnivell: 150 m

Horari: 2-3 h per a l'esperó

Material: friends i tascons. Opcionalment una V curta i un parell d'extraplans.

Època ideal: de juny a finals de setembre

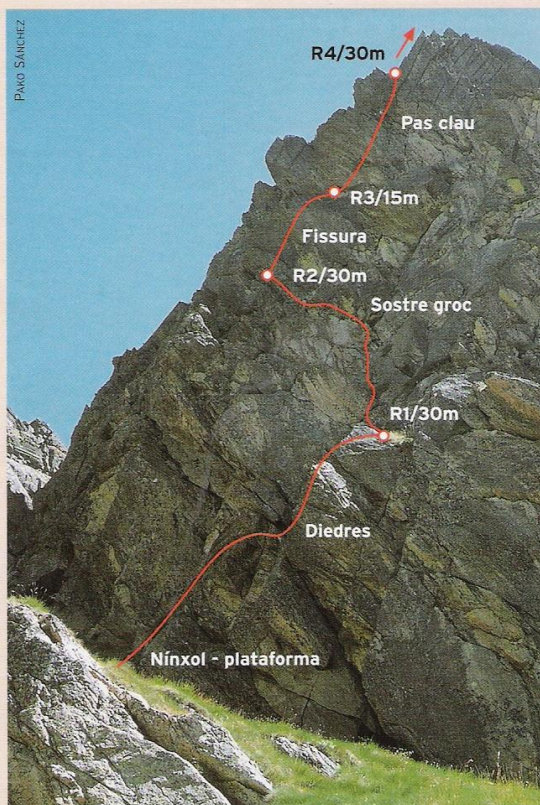
Aproximació: des del càmping de la vall d'Incles (al N de Soldeu) ens apropem al refugi de Juclar (lliure i en bon estat, 14 places). Creuem el desguàs del llac i pugem pels pendents herbats a l'W fins a veure retallat l'esperó. La via comença pel vessant oposat (W); cal pujar uns metres per l'herbós corredor S. 2:30-3 h.

La via: L1 (30 m, IV+): flanqueig ascendent en diagonal cap a la

dreta per diedres. L2 (30 m, IV+/Vº): línia de sostres de color groc. Flanqueig per sota d'ells a l'esquerra fins a un replà. L3 (15 m, IV+): diedre fissurat. L4 (30 m, V+): llaustra desenganxada, replà i tram clau de la via: mur vertical que acaba en lleuger desplom. Bones preses. Vigileu amb la consistència de la llaustra final. 3 o 4 llargs sobre la cresta (IIIº, algun pas de IVº) fins al cim.

Descens: ràpel de 35 m per la canal del NE del cim. Després baixem per pendissos herbats fins a peu de via.

PAKO SÁNCHEZ

ALTITUD

EQUIPAMENTS (ESQUÍ-MUNTANYA)

C/MARIA PLÀ Nº8/ANDORRA LA VELLA/T.00376862632/carlesalbert@andorra.ad